

Kázání Bystřička, Růžďka 8.12.2019 **Pán přijde pro svou nevěstu** (vstup 651)

Introit: **Pán praví: Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou. (Zjevení 3,20)**

Píseň 272

Modlitba

Čtení: Matouš 24, 37-51

Píseň 253

Text kázání: Píseň písní 4, 12-16 a 5, 1-8

Bratři a sestry,

jedním z biblických obrazů, který přirovnává druhý příchod Pána Ježíše, je příchod Ženicha pro svou Nevěstu (např. Jan 3,29). Tou nevěstou má být Církev. Církev, která zůstává věrná svému Ženichu Pánu Ježíši, čeká na Něho, zůstává věrná evangeliu a v apoštolskému učení. V knize Zjevení se však také mluví o Nevěstce. Pod tímto pojmem si můžeme představit všechny sekty, ale také církev, která se zpronevěřila, nezůstala v učení evangelia o Ježíši Kristu, nechala se svést světem, nebo jinými naukami, zvlažnila, něco z Božího slova ubrala, anebo tam něco přidala. Nemůžeme to ale samozřejmě soudit a kategorizovat podle názvu církve a říci tamta církev je nevěstou a tamta už nevěstkou. Spíše bych řekl, že ta červená nit rozdělující na ty věrné a nevěrné může vést napříč všemi křesťanskými církvemi. Jinými slovy nás to má povzbudit, aby každý z nás usiloval o to, aby zůstal v pravém biblickém učení, **nebyl jen posluchač, ale podle Božího slova, aby také jednal.**

V tom Matoušově evangeliu, které jsme četli, máme ještě jiný obraz věrnosti a nevěrnosti. **Když pán ustanovuje nad svou čeledí služebníka, aby jim včas dával pokrm, který služebník je věrný a rozumný? Blaze tomu služebníku, kterého pán při svém příchodu nalezne, že tak činí... Když si však špatný služebník řekne: „Můj pán nejde,“ a začne bít své spoluslužebníky, hodovat a pít s opilci, tu pán toho služebníka přijde v den, kdy to nečeká, a v hodinu, kterou netuší, vyžene ho a vykáže mu úděl mezi pokrytci; tam bude pláč a skřípění zubů.** Každý, kdo odevzdal svůj život Pánu Ježíši, stává se vlastně služebníkem Božího království. Má žít zbožně, povzbuzovat k víře druhé a přinášet tomuto světu evangelium, být solí a světlem. Avšak znaky těch nevěrných služebníků je neláska, hněv, neodpuštění, pokrytectví a světská zábava místo setkávání u Božího slova, místo lásky a odpuštění, místo modliteb za druhé, místo jednání podle Božího slova.

Nicméně ten text z Písně písní nám odhaluje ještě něco hlubšího. **Spím, ale srdce mé bdí,** to jsou slova milé, která čeká na svého milého. Jelikož se máme i při četbě Starého zákona zaměřit na hledání Krista, tak zde se nám to přímo nabízí. Když bychom četli celou tuto knihu, mohli bychom vnímat jak úžasná je Kristova láska ke své milé, ke své Nevěstě, tedy k Církvi, potažmo ke každému z nás, kdo Církev Kristovu tvoříme. Tuto knihu napsal král Šalomoun a evidentně musel být zamilovaný. A láska mezi mužem a ženou nám je jistě velmi blízká. Každý touží po lásce. A tak nám jistě bude blízká tato podobnost Kristovy lásky ke své Nevěstě. Můžeme vnímat, že Kristus je do ní velmi zamilovaný. **Jak jsi krásná, přítelkyně moje, jak jsi krásná, oči tvé jsou holubice pod závojem... Jako karmínová šňůrka jsou tvé rty, ústa tvá půvabu plná. Jak rozpuklé granátové jablko jsou tvoje skráně pod závojem.** Anebo dále ten milý vyznává: **Učarovala jsi mi, sestro má, nevěsto, učarovala jsi mi jediným pohledem svých očí, jediným článkem svého náhrdelníku. Oč krásnější je tvé laskání, sestro má, nevěsto, oč lepší je tvé laskání než víno. Vůně tvých olejů nad všechny balzámy.** Každý, kdo je, bratři a sestry, zamilovaný vidí tu druhou osobu jako tu nejkrásnější a nejvoňavější na světě. A touží po její přítomnosti, těší se na setkání s ní. **Vydáváš vůni jako sad s jablky granátovými, s výtečným ovocem, hennou i nardem, s nardem a šafránem, puškvorcem, skořicí, se vším kadidlovým stromovým, myrhou a aloe, se všemi balzámy nejlepšími. Jsi pramen zahradní, studna vody živé, bystřina z Libanónu.** A protože si ji vybral za svou nevěstu, mluví o ní, jako o své milé, chce se těšit z jejího ovoce: **Probud' se, vánku severní, přijď, vánku jižní, ať voní moje zahrádka, ať její balzámy proudí jak bystřiny, ať přijde do své zahrady můj milý a jí výtečné ovoce její.** A také vidí tu druhou osobu jako tu nejčistší bytost, která je mu věrná a uzavřená pro jiné. **Zahrada uzavřená jsi, sestro má, nevěsto, uzavřený val, zapečetěný pramen.** Zapečetěný pramen pro svého milého možná znamená, že jsou už zasnoubeni. Uzavřená zahrada je zase postoj té milé, která se uzavřela pro jiné muže a chce být věrná pouze tomu jedinému, svému milému. A když to vztáhneme na Krista, On zapečetil ty, kteří v Něho uvěřili a odevzdali se mu jako Pánu a Spasiteli. A královská pečeť vždycky znamenala, že to zapečetěné patří králi a je to nedotknutelné. A pro Církev, jako milou Kristovu nevěstu zase platí, že má být uzavřená pouze pro Něho. Nemá se otevírat žádným cizím a démonským naukám, nemá se otevírat jiným pánům, náboženským vůdcům, filozofování, lidské moudrosti, okultismu

v jakékoliv podobě. Nemá se klanět jiným božstvům a jiným hodnotám, kterým se klaní a vyznává tento svět. Má se klanět pouze Kristu. Má Ho milovat, mít ho v úctě. Vždyť On přece svou církev miluje natolik, že za ní položil svůj život.

Když budeme pokračovat dále v tom příběhu Písně písní, tak tam máme dále básnický popis zkušnosti toho zamilovaného ze setkání se svou milou. **Do zahrady své jsem přišel, sestro má, nevěsto, sbíral jsem svou myrhu a svůj balzám, z plástve jsem jedl svůj med, pil víno své a mléko. Jezte, přátelé, a pijte, opájejte se laskáním.** Milý se těšil z přítomnosti své milé, opájel se laskáním, polibky byly sladké jako med. Dovedu si představit, že takto podobně (obrazně) si dává Pán Ježíš rande se svou církví. Všude tam, kde se církev schází a kde ho v modlitbě zve, aby přišel a byl přítomen uprostřed. Tam, kde mu církev zpívá chválu, tam, kde ale i naslouchá Jeho slovu. Dovedu si představit, že i dnes po takových setkáních Pán Ježíš touží a chce se s námi setkávat, neboť nás neskonale miluje! Tak jak se to v lásce vyznává a skutečně prožívá - **Nemůžu bez tebe žít!** -, tak i Pán Ježíš po nás touží. Na tomto místě mám však otázku: Miluješ Pána Ježíše tak jako On miluje tebe? Toužíš také po setkání s ním? Nemůžeš také bez Něho žít?

V tom příběhu Písně písní se to dále trochu zašmodrchalo, neboť se přiblížila noc. Ta milá nejprve řekne: **Spím, ale srdce mé bdí.** A o adventu slyšíme tu výzvu neustále: **Bděte!** Bděte i uprostřed noci. To neznamená, že by člověk neměl spát. Je to takový zvláštní stav. Zatímco my muži většinou spíme jako dřeva, tak ženy mají vycvičené smysly bdít ve spánku kvůli svým malým dětem. Takže je to takový stav pohotovosti, když máme bdít. My samozřejmě se můžeme na spánek podívat z duchovního hlediska. Duchovní spánek je stav křesťana, který se nemodlí, nežije živou vírou, nenaplnuje se Duchem svatým, je prostě vlašný. A noc? Příchod Pána Ježíše se přirovnává k tomu, že bude ohlášen jitřenkou, tedy první ranní hvězdou. **Noc pokročila, den se přiblížil. Odložte proto skutky tmy a oblečte se ve zbroj světla.** Takto v listě Římanům přirovnává druhý příchod Páně apoštol Pavel a zároveň nás vybízí, ať už nespíme a taky ať odhodíme skutky tmy. V té poslední době, ve které žijeme, se zdá, že je stále hlubší tma a temnota, že skutků tmy přibývá. Máme však naději, každá noc jednou končí a přijde nový den, nový počátek.

Vraťme se ale ještě k těm zamilovaným v příběhu. **Spím, ale srdce mé bdí. Slyš, milý můj klepe: „Otevři mi, sestro má, přítelkyně má, holubice má, má bezúhonná, vždyť mám hlavu plnou rosy, v kadeřích krupěje noční.“** Milá slyší zaklepání a poznává jeho hlas. Zdá se, že nic nebrání k tomuto romantickému, anebo i vášnivému setkání. A přece se vyskytl problém. **„Svlékla jsem šaty, mám je zas oblékat? Umyla jsem si nohy, mám si je zašpinit?“** Skoro je to takový postoj k milému jak po letech v některých manželstvích. Tady, zdá se, nerozhoduje láska, ale pohodlnost, sobeckost, lhostejnost, váhavost. A když to opět přirovnám k církvi, která má čekat na svého Pána, pak se zde může jednat o církev, která už je jen ze zvyku, jen kvůli tradici. Může se taky jednat o církev, která je vlašná, lhostejná, sobecká. O církev, která zapomněla, co je jejím posláním, o církev, která nebdí, ale spí, která umírá, místo toho, aby byla plná života. Postoj lenosti, lhostejnosti se nelíbí Kristu, stejně tak se nelíbil tomu Milému z našeho příběhu. **Než jsem však milému otevřela, můj milý odbočil jinam. Život ze mne prchal, když ke mně mluvil. Hledala jsem ho, a nenalezla, volala jsem ho, a neodpověděl mi.** To, co se stalo té milé, jistě nechceme zakusit ve svých životech. Aby Kristus odbočil jinam. Jinam proto, že by zjistil, že víc než bychom milovali Boha, milujeme rozkoše tohoto světa a taky pohodlnost a lenost. V Písmu máme výzvu: **Hledejte mě, dokud je možno mě nalézt.** Ta milá v příběhu hledala a nenalezla. Už jí milý nechtěl? Anebo si jen myslel, že není doma? Bylo potřeba milému dokázat, že ho opravdu miluje? Ano, o to se snažila, šla ho hledat do ulic města, **našli mě strážci obcházející město, zbili mě, zranili mě, přehozili mě strhli...** Jak to nakonec dopadlo? **Ta milá nechala vzkázat svému milému, že je nemocná láskou.** Jak on na to reagoval? A setkali se ještě spolu? O tom si už přečtěte v Písní písní každý sám.

Pro nás je však důležité, bratři a sestry, abychom nepropásli žádnou příležitost se setkat s Ježíšem, a především pak tu poslední, kdy podruhé přijde na tuto zem pro svou Nevěstu, Ať jsme tedy nevěstou připravující se, čekající, čistou, věrnou a voňavou. **Probud' se, vánku severní, přijď, vánku jižní, ať voní moje zahrádka, ať její balzámy proudí jak bystřiny, ať přijde do své zahrady můj milý a jí výtečné ovoce její.** Přijď Duchu svatý, zavěj, ať voní i naše církve. Amen.

Píseň 274 modlitba píseň 277

Slovo poslání: Zjevení 21, 13-21

Požehnání: Milosrdenství, pokoj a láska ať se vám rozhojní poznáním Boha a našeho Pána Ježíše Krista, skrze Ducha svatého! Amen. Píseň 669

